

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28777-08-15 א.ב.נ' מ.ע. ואח'

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא אפרת אור- אליאס

התובעת

א.ב.

נגד

1.מ.ע.

הנתבעים

2. קרנית קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים

נגד

1. מ.ע.

הצדדים השלישיים

2. פיטר ניוזיק

חקיקה שאוזכרה:

[חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975: סע' 7, 7\(2\), 7\(3\), 9](#)[פקודת הראיות \[נוסח חדש\], תשל"א-1971: סע' 54 \(ב\)](#)[תקנות הביטוח הלאומי \(קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה\), תשט"ז-1956: סע' 35 \(1\)](#)[תקנות פיצויים לנפגעי תאונות דרכים \(חישוב פיצויים בשל נזק שאינו נזק ממון\), תשל"ו-1976](#)

ספרות:

[אליעזר ריבלין, תאונות הדרכים - תחולת החוק, סדרי דין וחישוב הפיצויים \(מהדורה 4, 2011\)](#)

מיני-רציו:

* בית המשפט הורה לנתבע 1 ולקרנית לפצות אותה בגין נזקי גוף שנגרמו לה כתוצאה מתאונת דרכים, שאירעה עת הורכבה על אופנוע על ידי הנתבע 1. הודעת צד ג' כנגד בעל האופנוע נדחתה.

* נזיקין – פיצויים לנפגעי תאונות דרכים – שימוש ברכב מנועי

* נזיקין – פיצויים לנפגעי תאונות דרכים – קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים

* נזיקין – פיצויים לנפגעי תאונות דרכים – שימוש ברכב

התובעת הגיש כנגד הנתבעים תביעת נזקי גוף על פי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים. הצדדים חלוקים בשאלות החבות והנזק. במרכז פסק הדין עומדות שתי שאלות: האם התובעת ידעה או היה עליה לדעת, עובר לתאונה, כי לנתבע אין רישיון נהיגה על האופנוע? האם בעל האופנוע התיר לנתבע לנהוג באופנוע?

בית המשפט פסק כלהלן:

בין אם נאמץ את הגרסה, כי מטרת הנסיעה באופנוע הייתה רכישת פיתות, ובין אם לצורך "סיבוב" בלבד, בשניהם כרוך הדבר בשימוש בתכונות התחבורתיות של האופנוע, ואין להעניק משקל מכריע לכוונות או מטרת סובייקטיביות של המשתמשים, כגון "משחק" או שעשוע.

אין בעבודה שהתובעת ידעה או שהיה עליה לדעת שלנתבע אין רישיון נהיגה, כדי לשנות מזכאותה לקבלת פיצוי לפי חוק הפיצויים. סעיף 7(3) לחוק הפיצויים שולל זכאות לפיצוי ממי שנהג ללא רישיון. שלילת הזכאות אינה חלה על מי שנסע ברכב, כאשר הנהג בו נוהג ללא רישיון, גם אם ידע זאת או היה עליו לדעת.

שילוב הוראות סעיפים 7 ו-9 לחוק הפיצויים מקנה לקרנית את זכות החזרה, בין היתר, למי שנהג ברכב ללא רישיון לנהוג בו ולמי שנהג ברכב ללא היתר מהבעלים. בנסיבות העניין הנתבע נהג באופנוע ללא רישיון נהיגה, והוא הודה בכך באופן מפורש. די בכך כדי לקבוע כי כל פיצוי בו תחויב קרנית כלפי התובעת, חב הנתבע להשיב לה מכוח האמור.

אין בהתנהלות צד ג' 2 משום הזנחת המפתחות. בין אם המפתחות היו בקסדת האופנוע, בין אם בתיקו, בין אם בסוויץ' של האופנוע כאשר האופנוע סמוך למקום מושב החברים, אין בכך משום הזנחה. השארת מפתחות של כלי רכב באזור בשליטת חברים של בעל המפתחות אינה מהווה הזנחה. על כן, יש לחות טענות קרנית כנגד צד ג' 2.

פסק דין

1. לפני תביעת נזקי גוף על פי [חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים](#), התשל"ה-1975 (להלן: "חוק הפיצויים").
2. הצדדים חלוקים בשאלות החבות והנזק.

התאונה

3. התובעת, ילידת 19.7.69, טוענת כי ביום 7.8.12 שעה 12:30 לערך נפגעה בתאונת דרכים, עת הורכבה על אופנוע שמספר רישויו 42-772-62 (להלן "האופנוע") על ידי הנתבע 1 (להלן "הנתבע"). לטענת התובעת, הנתבע איבד שליטה באופנוע, האופנוע נפל והתובעת נפלה ונפגעה להלן "התאונה").

הצדדים שלפני

4. התביעה הוגשה כנגד הנתבע, כמי שנהג באופנוע, וכנגד הנתבעת 2 (להלן "קרנית"), מאחר שלנתבע לא היה רישיון נהיגה לאופנוע בזמן התאונה. אציין כבר עתה כי אין מחלוקת

בין הצדדים כי לנתבע לא היה רישיון נהיגה בעת שנהג על האופנוע והוא הורשע בנהיגה ללא רישיון בבית המשפט לתעבורה (ת"ד 1791-04-13).

5. קרנית הגישה הודעה לצד ג' כנגד הנתבע וכנגד צד ג' 2 (להלן "ניוזיק"), בעל האופנוע, מכוח הוראת [סעיף 9](#) לחוק הפיצויים.

טענות הצדדים

6. התובעת טוענת כי היא, הנתבע, ניוזיק וחברים נוספים שהו בפארק פרס בחולון במסגרת אירוע חברתי - "על האש". לטענתה היא והנתבע התכוונו לנסוע לרכוש פיתות, לצורך כך הנתבע הרכיב אותה על האופנוע ובעודם בשטח החניה בפארק ארעה התאונה.

7. התובעת טוענת כי במועד התאונה לא ידעה ולא היה עליה לדעת שלנתבע אין רישיון נהיגה תקף וכי היא זכאית לפיצוי מהנתבע ומקרנית בגין נזקי הגוף, שנגרמו לה כתוצאה מהתאונה. הנתבע כמי שנהג באופנוע ללא רישיון. קרנית כמי שחבה בפיצויה לפי חוק הפיצויים, בהעדר כיסוי ביטוחי.

8. קרנית טוענת בכתב הגנתה כי התובעת לא נפגעה בנסיבות המהוות תאונת דרכים כהגדרתה בחוק הפיצויים, אולם במהלך ההליך שלפניי קרנית לא עמדה על טענתה. עוד טוענת קרנית כי היא זכאית לשיפוי בגין חיוביה, ככל שתחוב, מהנתבע, כמי שנהג באופנוע ללא רישיון נהיגה או עשה בו שימוש ללא רשות; ומניוזיק, שהוא בעל האופנוע, אשר התיר לנתבע לנהוג בו כאשר הכיסוי הביטוחי אינו מכסה את החבות ומבלי שבדק קודם קיומו של רישיון נהיגה.

9. בכתב הגנתו מכחיש הנתבע את פרטי התאונה, לרבות היותה תאונת דרכים על פי חוק הפיצויים, ואת מעורבות התובעת בתאונה. במהלך ההליך שלפניי לא עמד הנתבע על טענותיו ביחס לאופן התרחשות התאונה והודה כי הוא נהג באופנוע בעת התאונה וכי לא החזיק ברישיון נהיגה בתוקף במועד זה.

10. לטענת הנתבע, התובעת הייתה מודעת לכך שהוא נוהג באופנוע ללא רישיון והתעלמה מכך. הנתבע טוען כי הנסיעה הייתה על מדשאות הפארק בו שהתה התובעת יחד עם הנתבע, ניוזיק וחברים נוספים לצורך חברתי.

11. עוד טוען הנתבע כי מטרת הרכבת התובעת על האופנוע הייתה לקונדס ושעשוע ולכן התאונה אינה עונה להגדרת תאונת דרכים לפי חוק הפיצויים, משלא מתקיים היסוד הנדרש של מטרת תחבורה.

לטענת הנתבע, הוא והתובעת כלל לא חבשו קסדה בזמן הרכיבה וכי התובעת זזה והשתוללה על האופנוע בזמן הנסיעה וגרמה לכך שהאופנוע איבד איזון והחליק. התובעת העידה תחילה בעדותה כי הם חבשו קסדה ולאחר מכן העידה כי אינה זוכרת האם חבשו קסדה.

12. הנתבע מוסיף וטוען כי ניוזיק ידע שהוא אינו מחזיק ברישיון בתוקף וחרף זאת התיר לו לעשות שימוש באופנוע. לטענתו, ניוזיק נדון בבית המשפט לתעבורה בשל ההיתר שנתן לו לנהוג ללא רישיון. הנתבע אף ציין בכתב הגנתו את מספר ההליך בבית המשפט לתעבורה, אולם פסק דין בתיק זה לא אותר על ידי ובמהלך כל ההליך שלפני לא הוצגה לפני כל ראיה התומכת בטענה זו.

13. באשר למערכת היחסים שבין הנתבע לקרנית חוזר הנתבע על טענותיו המפורטות לעיל ומוסיף כי ככל שהיה נוהג באופנוע ללא רשות ניוזיק, היה מוגש כנגדו כתב אישום בגין גניבה.

14. ניוזיק טוען בכתב הגנתו להודעה לצד ג' שהגישה כנגדו קרנית כי הוא הבעלים של האופנוע וכי נהיגת הנתבע על האופנוע הייתה ללא רשות וללא ידיעתו.

הראיות שלפניי

15. התובעת הגישה תצהיר עדות ראשית מטעמה, אליו צורפו נספחים שונים (ת/1), הנתבע הגיש תצהיר עדות ראשית מטעמו (נ/1), קרנית לא הגישה תצהיר והסתפקה במוצגים רפואיים וניוזיק הגיש תצהיר עדות ראשית מטעמו (נ/2).

16. בנוסף, בתיק חוות דעת מומחה רפואי בתחום האורתופדיה, אשר מונה על ידי בית המשפט. המומחה לא נחקר על ידי הצדדים וקביעותיו מפורטות להלן.

סוגיית החבות

17. ואלו השאלות העולות לדיון במסגרת סוגיית החבות:

- 17.1 נסיבות התאונה ומטרת הנסיעה.
- 17.2 האם התאונה עונה להגדרת תאונת דרכים לפי חוק הפיצויים?
- 17.3 האם התובעת ידעה או היה עליה לדעת, עובר לתאונה, כי לנתבע אין רישיון נהיגה על האופנוע?
- 17.4 האם ניוזיק התיר לנתבע לנהוג באופנוע?
- 17.5 זכות החזרה של קרנית.

נסיבות התאונה ומטרת הנסיעה

18. בהודעת התובעת במשטרה, מיום 27.8.12, כשלושה שבועות לאחר התאונה, תיארה היא את הנסיבות בזו הלשון- **"...אחד מהחברים...נסע איתי באופנוע סיבוב בחניה של הפארק וברגע שביקשתי ממנו לעצור הוא עצר ואיבד שליטה...".** על גרסה זו חזרה התובעת גם בהודעתה במשטרה מיום 23.10.12.

19. בתשובות הנתבע לשאלון שנשלח אליו על ידי התובעת (השאלון והמענה צורפו לראיותיה, להלן **"התשובות לשאלון"**) מצייין הנתבע כי התאונה ארעה על המדשאה בפארק.

20. באשר למטרת הנסיעה, בעדות התובעת לפני העידה כי היא והנתבע ביקשו לנסוע לרכוש פיתות. מטרה זו לרכישת פיתות הועלתה על ידי התובעת לראשונה בתצהירה. במהלך עדותה בתשובה ספונטנית, השיבה התובעת כי היא והנתבע נסעו לעשות סיבוב ומיד לאחר מכן הוסיפה **"ולקנות פיתות"** (כלשונה). נדמה היה כי התוספת של מטרת הנסיעה לרכישת פיתות הייתה מלאכותית ולא אמינה.

21. מנגד בכלל העדויות הספונטניות לפני ההליך המשפטי חזרה התובעת על הגרסה כי היא והנתבע **"עשו סיבוב"** ולא הזכירה, אף לא פעם אחת את נושא הפיתות.

22. הנתבע העיד, וכך גם עולה מתצהירו, כי מטרת הנסיעה לא הייתה לרכישת פיתות כי אם **"לסיבוב"** לצורך ההנאה ובעדותו אף אמר באופן מפורש **"אני לא יודע איך הגיעו לפיתות"**.

23. הנתבע העיד כי הוא והתובעת לא חבשו קסדה בזמן הנסיעה באופנוע. התובעת תחילה העידה כי חבשה קסדה, אולם במהלך עדותה שינתה גרסתה והעידה כי אינה זוכרת. ניוזיק העיד כי במקום הייתה קסדה אחת.

24. בעדות התובעת ידעה התובעת לציין שמות של חמישה עדים פוטנציאליים, אשר נכחו במקום. התובעת אישרה כי לא פנתה לאף אחד מהם להעיד על נסיבות התאונה וממילא גם לא ביקשה לזמן מי מהם לעדות.

אציין בעניין זה כי אמנם הנתבע העיד כי פנה לאנשים שהיו נוכחים במקום לצורך מתן עדות והם סירבו, אולם לא ברור האם אלו אותם אנשים ששמותיהם צוינו על ידי התובעת ומכל מקום, התובעת יכלה לעתור לזימונם אף ללא הסכמתם, לו רצתה בכך. זאת, כאמור, לא עשתה.

25. בנסיבות העניין, סבורתני כי התאונה ארעה עת התובעת והנתבע רכבו על האופנוע באזור הפארק, כאשר מטרת נסיעתם הייתה לצורך השעשוע בלבד, ולא לרכוש פיתות.

26. עדויותיה הראשוניות של התובעת בעניין נסיבות התאונה - לעשות סיבוב - כמו גם עדותה הספונטנית לפני, בתוספת עדות הנתבע באשר לנסיבות התאונה והעובדה כי התובעת והנתבע לא חבשו קסדה, וממילא הייתה במקום רק קסדה אחת, מבססות את המסקנה האמורה.

27. התובעת גם לא מצאה לנכון לזמן לעדות אף אחד מהנוכחים, הגם ששמותיהם ידועים לה, ואי זימונם לעדות, פועל לחובתה כקבוע בפסיקה (ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל [פ"ד לו' 85](#), 97 (2) (1983)).

האם התאונה עונה להגדרת תאונת דרכים לפי חוק הפיצויים?

28. הנתבע טוען כי משמטרת הנסיעה על האופנוע הייתה לשעשוע וקונדס, הרי שלא מתקיים הייעוד התחבורתי הנדרש על פי הגדרת תאונת דרכים בחוק הפיצויים - "מאורע שבו נגרם לאדם נזק גוף עקב שימוש ברכב מנועי למטרות תחבורה".

29. הנתבע מפנה בעניין זה לדנ"א 1963/00, הפניקס הישראלי חברה לביטוח בע"מ נגד כהן (פורסם בנבו, 16.4.2000) בו נקבע, לטענתו, כי כשילדים עשו שימוש ברכב לצורכי משחק ושעשוע לא מתקיים רכיב "מטרות התחבורה". בפרשה זו נדחתה בקשה לדיון נוסף. פסק הדין מושא הבקשה אימץ הלכות קודמות, במסגרתן נקבע כי כאשר השימוש כרוך, מעצם טבעו, בסיכון תחבורתי ייתן משקל בכורה לאופייה האובייקטיבי של הפעולה, חלף המטרות הסובייקטיביות שייתכן שהיו לנהג או הנוסע עמו.

30. במקרה שלפניי, בין אם נאמץ את הגרסה, כי מטרת הנסיעה באופנוע הייתה רכישת פיתות, ובין אם לצורך "סיבוב" בלבד, בשניהם כרוך הדבר בשימוש בתכונות התחבורתיות של האופנוע, ומכאן שמבחינה אובייקטיבית קיים סיכון תחבורתי, מעצם טבעו של השימוש בו, ואין להעניק משקל מכריע לכוונות או מטרות סובייקטיביות של המשתמשים, כגון "משחק" או שעשוע.

31. משכך, האירוע הוא בבחינת תאונת דרכים על פי הגדרתה בחוק הפיצויים.

האם התובעת ידעה או היה עליה לדעת, עובר לתאונה, כי לנתבע אין רישיון נהיגה באופנוע?

32. אין מחלוקת כי לנתבע לא היה רישיון נהיגה באופנוע בזמן התאונה, והדבר אף עולה במפורש מהודעתו במשטרה, תחת אזהרה, מיום 23.9.12 ומתשובותיו לשאלון.

33. בהודעת הנתבע במשטרה, מיום 23.9.12, הוא הצהיר כי כל מי שהיה באותו אירוע בפארק ידע שאין לו רישיון נהיגה על אופנוע. על עדות זו חזר גם לפניי, תוך שציין כי התובעת ידעה שאין לו רישיון נהיגה באופנוע.

34. מנגד, התובעת הצהירה בהודעתה במשטרה מיום 23.10.12 כי לא ידעה שלנתבע אין רישיון נהיגה על אופנוע וכי זו הייתה הפעם הראשונה בה ראתה אותו נוהג על אופנוע.

35. בעדותה העידה התובעת כי הכירה את הנתבע כשנה-שנתיים לפני התאונה, מעבודה בקניון, וכי במהלך תקופת היכרותם הם נפגשו ודיברו פעמים רבות. בעדותה אישרה כי לא שמעה מהנתבע מעולם כי הוא נוהג על אופנוע ולא ראתה אותו נוהג באופנוע.

36. ניוזיק בעדותו ציין כי, בזמן התאונה, ידע שלנתבע אין רישיון נהיגה. מנגד, יש לציין, בהודעתו במשטרה מיום 10.10.12, שהייתה תחת אזהרה, הצהיר כי רק לאחר התאונה נודע לו שלנתבע לא היה רישיון נהיגה על אופנוע.

כאשר נשאל בעדותו בדבר הסתירה, השיב "עברו שנים אני לא זוכר. אם אמרתי ככה (במשטרה-א.א.א) אז כנראה שכן". וכאשר לאחר מכן בחקירתו נשאל "בזמן התאונה חשבת שיש לו רישיון" השיב "לא יודע אם חשבת או לא חשבת...אם אמרתי במשטרה אז כן. אני לא אשקר במשטרה".

37. באשר לתובעת, היא הייתה בקשר קרוב עם הנתבע, במהלך התקופה בה עבדו באותו קניון, היא מעולם לא ראתה אותו נוהג על אופנוע, לא שמעה ממנו שהוא נוהג על אופנוע ועל כן סבורתני כי היא ידעה, או לכל הפחות היה עליה לדעת, שאין לו רישיון נהיגה על אופנוע.

38. גם ניוזיק היה בקשר קרוב עם הנתבע, משהם עבדו יחדיו שנים רבות בקניון, כפי שעולה מהודעת ניוזיק במשטרה.

39. באשר לניוזיק, אני מעדיפה את גרסתו כי ידע שלנתבע אין רישיון נהיגה, אשר נשמעה בעדותו לפניי על פני גרסתו שניתנה בחקירה תחת אזהרה במשטרה משום שהיא תואמת את הנסיבות כפי שפורטו לעיל.

40. בהתחשב בכלל האמור, אני סבורה כי גם התובעת וגם ניוזיק ידעו, עובר לתאונה, כי לנתבע אין רישיון נהיגה על האופנוע.

41. השאלה העולה עתה היא, מה הנפקות המשפטית של מסקנה עובדתית זו. אין בעבודה שהתובעת ידעה או שהיה עליה לדעת שלנתבע אין רישיון נהיגה, כדי לשנות מזכאותה לקבלת פיצוי לפי חוק הפיצויים. [סעיף 7 \(3\)](#) לחוק הפיצויים שולל זכאות לפיצוי ממי **שנהג** ללא רישיון. שלילת הזכאות אינה חלה על מי **שנסע** ברכב, כאשר הנהג בו נוהג

ללא רישיון, גם אם ידע זאת או היה עליו לדעת (אליעזר ריבלין, תאונת הדרכים 530 (מהדורה 4, 2011)) על כן, [סעיף 37\(3\)](#) לחוק הפיצויים אינו שולל את זכאות התובעת לפיצוי בגין נזקי הגוף שנגרמו לה בתאונה.

42. כמו כן, אין בעובדה כי התובעת הייתה ערה לסכנה בנסיעה עם הנתבע, שאין לו רישיון נהיגה על אופנוע, כדי לגרוע מזכאותה לקבלת פיצוי.

האם ניוזיק התיר לנתבע לנהוג באופנוע?

43. מהעדויות שלפניי עולה כי במסגרת אותו אירוע חברתי הנתבע רכב על האופנוע פעמיים. בפעם הראשונה רכב לבדו (להלן "הנסיעה הראשונה") ובחלוף כשעה - שעה וחצי רכב על האופנוע בפעם השנייה, הפעם יחד עם התובעת (להלן "הנסיעה השנייה"), ובנסיעה השנייה אירעה התאונה.

44. מהודעת ניוזיק במשטרה, שניתנה תחת אזהרה ביום 10.10.12, עולה כי לגרסתו האופנוע חנה בחניה מחוץ לפארק. בזמן שהוא רב בטלפון עם חברתו לשעבר, שמע את רעש המנוע של האופנוע שלו, התחיל ללכת לכיוון המקום בו החנה אותו ואז ראה את האופנוע ונאמר לו שהתובעת והנתבע היו על האופנוע ונפלו.

התובעת אישרה זאת בעדותה, רק שלטענתה המרחק בו עמד ניוזיק מאזור הנסיעה היה יחסית קרוב, באופן שאפשר לו לראות את האופנוע ולא רק לשמוע אותו וכי היא ראתה את ניוזיק בטווח שאפשר היה להגיע אליו.

הנתבע גם אישר זאת בעדותו, אולם ציין שניוזיק לא היה בקרבת מקום בזמן שהוא רכב על האופנוע עם התובעת ושהוא רק שמע את האופנוע.

45. בהודעת ניוזיק במשטרה ציין כי המפתחות היו בתוך הקסדה או בתיק שלו שהונח שם, בזמן שדיבר בטלפון. בתצהירו הצהיר כי המפתחות היו בתיק והנתבע נטל אותם ללא רשות. על כך חזר גם בעדותו. התיק, כך לדברי ניוזיק, היה על השולחן באזור בו הסבו הוא וחבריו.

46. בהודעת הנתבע במשטרה, מיום 23.9.12, ובהודעת התובעת במשטרה, מיום 23.10.12, הם מצהירים כי המפתחות היו בסוויץ' של האופנוע. הנתבע חזר על כך גם בעדותו.

47. כאשר ניוזיק נשאל במשטרה האם הנתבע ביקש ממנו לנהוג באופנוע ציין כי הוא אינו זוכר. בעדותו בבית המשפט ציין כי הוא אינו זוכר שהנתבע ביקש רשות. לדבריו הוא לא התיר לנתבע לנהוג בו וכי המדובר בשימוש ברכב ללא רשות הבעלים. לדבריו לא

התלונן במשטרה משום שהנתבע חברו ומשום שהוא שילם עבור הנזקים שנגרמו לאופנוע בתאונה.

48. בעדותו שב ניוזיק וטען כי האופנוע היה חשוב לו מאוד, הוא שמר עליו ולא התיר כמעט לאף אחד לנהוג בו. לדבריו וודאי שלא היה מתיר לנתבע לנהוג בו כאשר אין לו רישיון והוא חסר ניסיון וכי לא התיר זאת גם לפני התאונה.

49. הנתבע טוען כי ניוזיק התיר לו לנהוג באופנוע ובתשובותיו לשאלון מצהיר כי ניוזיק נתן לו את המפתחות.

לטענת הנתבע, כפי שעולה בעדותו, ניוזיק התיר לו לנהוג באופנוע בנסיעה הראשונה. לדבריו, בנסיעה השנייה לא ביקש שוב רשות, משזו ניתנה קודם.

50. ניוזיק העיד כי הוא לא זוכר שהנתבע נהג באופנוע לפני התאונה וכי בזמן הנסיעה בה ארעה התאונה הוא היה רחוק מהמקום בצד השני של הנהר, מרחק של 200-300 מטר קו אווירי, עת דיבר עם חברתו בטלפון. לדבריו כאשר שמע את מנוע האופנוע שלו חזר לאזור.

51. בהודעת התובעת במשטרה, מיום 23.10.12, היא מצהירה כי הנתבע לא ביקש מניוזיק לנהוג באופנוע בפעם השנייה, אולם בפעם הראשונה ניוזיק התיר לו. לדבריה, הנתבע הניע את האופנוע עם המפתחות שהיו בסוויץ' והם החלו לנסוע. ניוזיק העיד כי אין כל אפשרות שישאיר את המפתחות בסוויץ' בחניה, וכאשר נשאל האם יתכן שהנתבע הותיר את המפתח בסוויץ' אחרי הנסיעה הראשונה, השיב שאינו יודע לומר.

52. התובעת העידה לפניי כי בפעם הראשונה נטל הנתבע את האופנוע כשניוזיק בקרבת מקום, יחד איתה, עם הנתבע ועם החברים הנוסעים שהשתתפו. מכאן הסיקה כי ניוזיק התיר לנתבע לעשות שימוש באופנוע גם בפעם הראשונה וגם בפעם השנייה.

בעדותה, העידה התובעת כי היא לא שמעה שהנתבע ביקש מניוזיק רשות לנהוג באופנוע או מסר לו את המפתחות וכי גם היא לא ביקשה זאת, הגם שהייתה לה יכולת לעשות כן.

עוד העידה התובעת כי בין הנסיעה הראשונה לנסיעה השנייה חלפו כשעה או שעה וחצי.

53. אני מקבלת את גרסת התובעת והנתבע לפיה קדמה לנסיעה השנייה נסיעה קודמת, היא הנסיעה הראשונה.

54. עוד אני קובעת כי ניוזיק התיר לנתבע לנהוג באופנוע.
55. ראשית אציין כי מצאתי את עדות ניוזיק לא אמינה. בעדותו הקצרה התגלו סתירות, אשר מטילות ספק רב ביחס למידת המהימנות שיש לתת לה. היה נדמה, מהתרשמותי ממנו, כי ניוזיק יאמר כל שיידרש ממנו כי להיחלץ מטענות המופנות כלפיו.
56. כך, מחד העיד ניוזיק כי הוא לא התיר לנתבע לנהוג באופנוע משום שהיה חסר ניסיון בנהיגה על אופנוע וללא רישיון נהיגה. מאידך, העיד כי אמר אמת בעדותו במשטרה, כשהעיד שנודע לו שהנתבע אינו מורשה לנהוג באופנוע רק אחרי התאונה.
57. כך גם בהודעת ניוזיק במשטרה, מיום 10.10.12, יחסית בסמוך לתאונה, העיד כי הוא אינו זוכר האם הנתבע ביקש ממנו רשות לנהוג באופנוע אם לאו. בחלוף שש שנים וחצי מהאירוע, בעדותו לפניי, כבר היה מאוד נחרץ כי הוא לא התיר לנתבע לנהוג באופנוע.
58. בתצהירו מצהיר ניוזיק כי הגיש תלונה כנגד הנתבע בגין נטילת האופנוע ללא רשות. בעדותו לפניי העיד כי לא הגיש כנגדו תלונה.
59. בנוסף לסתירות אלו, התנהלות ניוזיק לאורך כל ההליך מלמדת כי הוא אינו "מתרשם" מחובתו לעמוד בהוראות הדין וספק אם אמירת האמת היא נר לרגליו, בלשון המעטה. לאורך כל ההליך ניוזיק התעלם באופן מופגן וברור מחובות המוטלות עליו כצד להליך משפטי. ניוזיק נמנע מהגשת הגנה, לא הגיע לדיונים חרף החלטות מפורשות שניתנו בעניין זה, גרם לדחיות בשמיעת ההוכחות בו והתעלם מפסיקת הוצאות שנפסקו כנגדו, כאילו לא נפסקו מעולם.
60. זאת ועוד ולגוף העניין, משהנתבע נהג באופנוע פעמיים קשה יותר לקבל את הטענה שהנהיגה הייתה ללא היתר מניוזיק. מעדות ניוזיק עולה כי הוא מזהה את רעש מנוע האופנוע שלו. ניוזיק העיד כי, בנסיעה השנייה, כאשר היה במרחק של 200-300 מטר קו אווירי מהאופנוע, שמע את המנוע שלו ומכך ניתן להניח כי היה מודע גם לנסיעה הראשונה, בין אם היה בסמוך לאופנוע ובין היה מרוחק ממנו.
61. קרנית טענה בסיכומיה כי טענת התובעת שניוזיק היה בסמוך לאופנוע בעת שהנתבע נטל אותו לנסיעה הראשונה אינה נתמכת בראיות וסותרת את עדותה. אציין כי גם אם האמור נכון, אין בכך כדי לשנות את מסקנתי בדבר ההיתר שניתן לנהיגה על האופנוע. גם אם ניוזיק לא ראה שהנתבע נטל את האופנוע לנסיעה הראשונה משלא היה בקרבת מקום, וודאי שמע את האופנוע, בדיוק כפי ששמע בנסיעה השנייה.

62. בנוסף, מתן רשות שימוש יכול שיינתן בהתנהגות ומכללא. אין צורך במתן היתר מפורש [ע"א 139/64 **חברה לביטוח "קלדונין" נ' גבאי יח** (3) 417, 421 (1964)]. גם לו לא ניתן היתר מפורש על ידי ניוזיק לנתבע לנהוג באופנוע, בפעם השנייה, לאחר שהנתבע נהג באופנוע פעם אחת ולא זכה להתרעמות מאת ניוזיק ניתן לראות בכך משום הסכמה שבשתיקה.
63. אוסיף ואציין, למען הסדר הטוב, כי אין בעובדה שכתב האישום שהוגש כנגד הנתבע לא כלל את עבירת הנהיגה ללא היתר מבעלי הרכב כדי לשנות לעניין שלפניי, משום שניוזיק עצמו העיד שלא טען במשטרה שהנהיגה באופנוע הייתה ללא היתר וכי לא הגיש בגין כך תלונה במשטרה.
64. כך גם, אין בעובדה שלא הוגש כתב אישום כנגד ניוזיק בגין מתן היתר לנהיגה ברכבו ללא היתר, כדי לשנות דבר. לא ברור מהם השיקולים שעמדו בבסיס ההחלטה שלא לבחון את הנושא במסגרת החקירה במשטרה או להגיש כתב אישום. מהראיות שהוצגו לפניי עלה כי לא הושם הדגש על נושא זה בהודעות שנגבו ולא נראה כי נושא זה כלל נבחן לעומק.
65. קרנית טענה כי התובעת טענה שמטרת הנסיעה הייתה לרכישת פיתות, כי לו מטרת הנסיעה היא סיבוב מסוכן וודאי שלא הייתה ניתנת רשות והתובעת ידעה זאת. לו המטרה לרכוש פיתות, כך לטענת קרנית, נוח יותר לתובעת לנסות ולהסביר מדוע לא נדרשה רשות.
66. לגישתי ההפך הוא הנכון, נסיעה לרכוש פיתות מחוץ לאזור הפארק בו שהו, וודאי ודאי דורשת קבלת רשות וניתן להניח כי אפילו סברו הנתבע והתובעת כי לא נדרשת רשות ניוזיק לנהיגה בשטח הפארק, היה סביר כי רשותו תיידרש לנטילת האופנוע לצורך נסיעה מחוץ לשטח הפארק.
67. עוד אוסיף כי אין זה מעלה ואין זה מוריד האם התובעת ידעה או לא ידעה שהנהיגה של הנתבע היא ברשות אם לאו והאם שמעה או לא שמעה על מתן רשות. השאלה היא האם בפועל הייתה הנהיגה ברשות או לא.
68. נוכח האמור, ומשקבעתי כי הנסיעה הייתה ברשות ניוזיק הבעלים של האופנוע, לא נשללת זכאות התובעת לפיצוי מכוח הוראת **סעיף 7 (2)** לחוק הפיצויים. סעיף זה קובע כי מי שנהג ברכב תוך הפרת החוק לתיקון דיני העונשין (שימוש ברכב ללא רשות), תשכ"ד-1964, ומי שהיה מצוי ברכב בודעו שנוהגים בו כאמור, לא יהא זכאי לפיצוי. האמור לא התקיים.

זכות החזרה של קרנית

69. שילוב הוראות סעיפים [7 ו-9](#) לחוק הפיצויים מקנה לקרנית את זכות החזרה, בין היתר, למי שנהג ברכב ללא רישיון לנהוג בו ולמי שנהג ברכב ללא היתר מהבעלים. בנסיבות העניין הנתבע נהג באופנוע ללא רישיון נהיגה, והוא הודה בכך באופן מפורש. די בכך כדי לקבוע כי כל פיצוי בו תחויב קרנית כלפי התובעת, חב הנתבע להשיב לה מכוח האמור.

70. ההודעה לצד ג' שהגישה קרנית מכוח זכות החזרה, הופנתה גם כלפי ניוזיק. בהודעה לצד ג' קרנית טענה כי ניוזיק התיר לנתבע לעשות שימוש באופנוע, מבלי שיש לו רישיון נהיגה לנהוג בו, ולכן גם הוא חב להשיב לה את מה שתחויב בו כלפי התובעת. בסיכומיה חזרה קרנית מטענתה זו וטענה שניוזיק לא התיר לנתבע ולתובעת לרכב על האופנוע.

71. בסיכומיה הבהירה קרנית כי טענתה כנגד ניוזיק היא כי הוא הזניח את המפתחות ללא השגחה ומכאן חבותו כלפיה.

72. אינני מוצאת בהתנהלות ניוזיק משום הזנחת המפתחות. בין אם המפתחות היו בקסדת האופנוע, בין אם בתיקו, בין אם בסוויץ' של האופנוע כאשר האופנוע סמוך למקום מושב החברים, אין בכך משום הזנחה.

73. השארת מפתחות של כלי רכב באזור בשליטת חברים של בעל המפתחות אינה מהווה הזנחה. לא כלפי צדדי ג' שאינם חלק מהאירוע החברתי, שכן המפתחות באזור שבשליטת החברים, וודאי שלא כלפי החברים.

74. גם פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים בפרשת **האס**, אליו הפנתה קרנית בסיכומיה, לא מסייע לקרנית בטענתה כלפי ניוזיק. שם, קבע בית המשפט כי אופן חנייתו של כלי הרכב, מקום חנייתו (בסביבת אנשים שהבעלים לא יכול היה לסמוך עליהם, כפי עדותו), והעדר ניסיון כלשהו לאתר את הנהג את כלי הרכב לאחר מכן – מצביעים על הזנחתו ואי נקיטת אמצעים יעילים למניעת נהיגה בכלי הרכב [\[ת"א \(שלום י-ם\) 38962-05-14 האס נ' קרנית – קרן לפיצויי נפגעי תאונות דרכים \(פורסם במאגרים המשפטיים, \[פורסם בנבו\], 20.11.2018\)\]](#). אין זה המקרה לפנינו, שעה שניוזיק השאיר את האופנוע והמפתחות בקרבת חבריו, וללא כל חשש שמה האופנוע ייגנב או ייעשה בו שימוש בלתי ראוי מעצם השארתו כך.

מעבר לאמור, עסקינן בפסק דין של בית משפט השלום, אשר אינו מחייב בית משפט זה ואף אינו מנחה. על פסק הדין הוגש ערעור שעודנו תלוי ועומד.

75. לפני סיום אתייחס לשתי טענות נוספות של קרנית בסיכומיה. האחת, ביחס לפסיקת בית המשפט העליון בפרשת **כהן [רע"א 682/06 כהן נגד ישראל לפט תעשיות 1972 בע"מ**

(פורסם בנבו, 10.7.2006). בפרשה זו אימץ בית המשפט העליון את קביעת בית המשפט המחוזי, לפיה, "תובע המביא גרסה בדויה לבית המשפט אינו זכאי לכך שבית המשפט יכריע את הדין לטובתו על פי תשתית עובדתית אחרת, שהתבררה מן הראיות" [ע"א (מחוזי י-ם) 6380/05 כהן נגד ישראל יפוט תעשיות 1972 בע"מ (פורסם בנבו, 19.12.2005)]. במקרה שלפני, גרסת התובעת נמצאה אמינה פרט לנקודה אחת בדבר מטרת הנסיעה – רכישת הפיתות או "סיבוב" במקום. אין בכך, כדי לדחות את מלוא גרסתה של התובעת, אשר מריבתה אומצה בפסק דין זה.

בנוסף, עדות התובעת – כעדות בעלת דין [סעיף 54 (ב) לפקודת הראיות (נוסח חדש)], תשל"א-1971] – נמצאה תמיכה, הן בעדות הנתבע אשר תמך בטענת התובעת, כי הרכיבה על האופנוע הייתה באישורו של ניוזיק, והן ביחס לעצם הרכיבה על האופנוע אשר נתמכה בעדות הנתבע כמו גם בעדותו של ניוזיק. בנוסף, לענין הנזקים שנגרמו לתובעת, הרי שאלה נתמכים בחוות דעת מומחה ובמסמכים שהוצגו לפני.

76. אשר על כן אני קובעת כי לקרנית זכות חזרה מהנתבע ועל הנתבע להשיב לה כל חיוב בו תישא על פי פסק דין זה. לאחר שקרנית ויתרה על טענתה כי ניוזיק התיר לנתבע לנהוג באופנוע, טענות קרנית כנגד ניוזיק נדחות בזאת.

סיכום ביניים

77. אשר על כן אני קובעת כי על הנתבע, כמי שנהג באופנוע ללא רישיון, ועל קרנית על פי חבותה הקבועה בחוק הפיצויים, ביחד ולחוד, לפצות את התובעת בגין כלל נזקיה ועל הנתבע לשפות את קרנית בגין כלל הסכומים בהם תישא על פי חיוביה כלפי התובעת [ע"א 114/85 "קרנית" קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים נגד אברהם, פ"ד מ"א (4) 754 (1987)].

סוגיית הנזק

נכות רפואית

78. התובעת נפגעה בקרסול שמאל. אובחן שבר בקרסול שמאל והתובעת עברה ניתוח לקיבוע פנימי של השבר.

79. ד"ר צבי כהן, מומחה בתחום האורתופדיה, אשר מונה כמומחה מטעם בית המשפט קבע כי בעקבות התאונה נגרמה לתובעת נכות צמיתה בשיעור של 10% בגין הפגיעה במפרק קרסול שמאל לפי תקנה 35 (1) לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה)- תשט"ז-1956- "ארטריטיס רבמטואידית, ניונית או מכל סוג אחר- קיימת השפעה קלה על כושר הפעולה הכללי או התנועות".

80. המומחה קבע לתובעת נכות זמנית בשיעור של 100% למשך שלושה חודשים מהתאונה ונכות זמנית בשיעור של 50% למשך חודש נוסף.
81. לפי קביעת המומחה, מצב הקרסול יציב ובעתיד יתכנו שינויים במצבו על רקע חבלתי.
82. המומחה ציין בחוות דעתו כי בצילומים שנערכו כשלוש שנים וחצי לאחר התאונה, לא ניצפו שינויים ניווניים.
83. לגישתו הטפולים העתידיים שהתובעת תידרש להם הם תומך קרסול, משככי כאבים ודלקת וטיפול ניתוחי להרחקת המקבע הפנימי שהוכנס בניתוח. אציין כי התובעת לא ציינה שבכוונתה לעבור ניתוח שכזה.
84. המומחה לא נחקר על חוות דעתו ומשכך אני רואה בצדדים כמסכימים על המפורט בה.

נכות תפקודית

85. מהראיות שהונחו לפני עולה כי שיעור השתכרות התובעת עלה לאחר התאונה ביחס להשתכרותה עובר לתאונה.
86. התובעת העידה כי היא עובדת כיום בעבודה משרדית בחברה למימוש זכויות רפואיות, כי שיעור השתכרותה הוא כ- 6,200 ₪ ברוטו, וחלק משכרה משולם כעמלות, וכי היא עובדת בדרך כלל משעה 08:00 ועד השעה 16:00. לעיתים, כך העידה התובעת, אם נדרש, היא עובדת עד השעה 16:30.
87. עובר לתאונה עבדה התובעת כמוכרת בחנות ושכרה עמד על סכום של כ-1,900 ₪ (בצירוף הצמדה כ-1,960 ₪) עובר חצי משרה - עבודה עד לשעה 14:00-13:00.
88. התובעת העידה כי לפני התאונה נדרשה לעבוד במכסה מסוימת של שעות ולא לעבור אותה כדי לקבל את דמי המזונות שהייתה זכאית להם מהמוסד לביטוח לאומי. לטענת התובעת, כאשר ביתה הגיעה לגיל 18, בשנת 2013, הפסיקה לקבל דמי מזונות ועברה לעבוד במשרה מלאה.
89. התובעת מצהירה בתצהירה כי לאחר התאונה פוטרה מעבודתה, משלא שבה לתפקד כפי שתפקדה בעבר. כי בחודש מרץ 2013 החלה לעבוד כמוכרת בחנות אחרת ומאז עבדה בשתי חנויות נוספות והחל מחודש מאי 2016 היא עובדת במקום עבודתה הנוכחית.

90. התובעת מצהירה כי העבודה בחנות למשך שעות רבות, בעמידה ובהליכה הייתה לה קשה לאחר התאונה ולכן לא הצליחה להחזיק מעמד במקום עבודה קבוע.
91. מדוח רציפות של ביטוח לאומי שצורף לתצהיר התובעת עולה כי עד התאונה עבדה התובעת אצל "אופנת הילה" ושיעור שכרה היה כמפורט לעיל. לאחר תקופת אי הכושר התובעת שבה לעבוד אצל אותו המעביד עד לחודש ינואר 2013 ועד בכלל. החל מחודש מרץ 2013 ועד לחודש דצמבר 2014 עבדה התובעת אצל "סריגמיש" ושיעור שכרה החודשי הממוצע באותה תקופה, בשיעור ברוטו, עמד על סך של 4,668 ₪ בערכים נומינליים.
- בחודשים פברואר עד מאי 2015 עבדה התובעת אצל מעביד בשם "קידס" ושיעור שכר החודשי הממוצע באותה תקופה, בשיעור ברוטו, עמד על סך של 4,760 ₪, בערכים נומינליים.
- החל מחודש יוני 2015 ועד לחודש פברואר 2016 עבדה התובעת אצל "השש מיכל מרימיום קידס" ושיעור שכרה החודשי הממוצע באותה תקופה, בערכי ברוטו, עמד על סך של 4,877 ₪.
- החל מחודש מאי 2016 עובדת התובעת בחברה למימוש זכויות רפואיות ושיעור שכרה החודשי הממוצע עומד על סכום של 5,503 ₪ ברוטו.
92. מהאמור עולה כי לאחר התאונה השתפר שכר התובעת באופן ניכר. התובעת הוסיפה כשעתיים וחצי-שלוש שעות לעבודתה ושילשה את שכרה. ניתן להניח כי התובעת נתקלת בקושי לעמוד שעות רבות על הרגליים ולעבוד כמוכרת בחנות וכי הקושי פחות ניכר בעבודה משרדית.
93. ב"כ קרנית ציין לפניי התובעת בעדותה שהבחין, בבית המשפט, שהתובעת יורדת ועולה במדרגות (מהקומה הרביעית שבה התקיים הדיון בעניינה) וכי היא לא השתמשה במעלית. התובעת אישרה. עובדה זו, גם היא מלמדת על יכולת התפקוד של התובעת.
94. בהתחשב בכלל האמור, מחד מהות הפגיעה ומאידך תפקוד התובעת, אני מעמידה את שיעור הנכות התפקודית של התובעת על 7.5%.
95. אוסיף ואציין בטרם סיום פרק זה, כי במהלך עדותה, בשלב מסוים, ביקשה התובעת לשבת וחלק מעדותה נגבתה בישיבה, אולם בהתחשב במתואר לעיל אינני סבורה שיש בכך כדי להצביע על קושי כלשהו הקשור לתאונה והמצדיק שינוי מקביעתי האמורה.

הפסדי השתכרות בעבר

96. בהתחשב במפורט בפסק הדין, לרבות שיעור הנכות התפקודית והעלייה המשמעותית בשכר עם השנים, סבורתני כי יש מקום לפסוק פיצוי בגין ראש נזק זה על דרך ההערכה גלובלית.

97. סך הפיצוי בגין העבר יעמוד על סכום של 10,000 ₪.

הפסדי השתכרות בעתיד

98. התובעת טוענת בסיכומיה כי עובר לתאונה היא לא מיצתה את פוטנציאל ההשתכרות המלא שלה נוכח הצורך לעבוד באופן חלקי לצורך קבלת דמי המזונות.

99. לטענתה יש לחשב את הפסד השתכרותה לעתיד בסכום של 7,000 ₪ נטו. אין ביכולתי לקבל זאת, בהתחשב בשיעור ההשתכרות הנוכחי ובשיעור הנכות התפקודית.

100. סבורתני כי התובעת ממצה היום את פוטנציאל ההשתכרות שלה כאשר היא נושקת לגיל 50, עובדת כשלוש שנים בעבודה משרדית באותה חברה, במשרה מלאה. אינני סבורה שהערכת התובעת את פוטנציאל השתכרותה בעתיד, בסכום של 7,000 ₪ היא ריאלית בנסיבות העניין.

101. סבורתני כי בנסיבות העניין, מאותם הטעמים המצדיקים פסיקת פיצוי גלובלי בגין הפסדי ההשתכרות בעבר, נכון יהא לפסוק פיצוי בגין הפסדי השתכרות בעתיד באופן גלובלי. אני מעמידה את סכום הפיצוי בגין ראש נזק זה על סך של 40,000 ₪.

הפסדי פנסיה

102. התובעת, שעבדה ועודנה עובדת כשכירה, זכאית לקבלת פיצוי בגין הפסדי הפנסיה הנובעים מהפסדי השכר הנפסקים. הפסדי הפנסיה יעמדו על שיעור של 12.5% מהפסדי השכר לעבר ולעתיד ובסך הכל 6,250 ₪.

עזרת הזולת בעבר ובעתיד

103. התובעת הצהירה בתצהירה כי מאז התאונה היא נעזרה בבני משפחתה באופן קבוע, שמסייעים לה בעבודות משק הבית הקשות. עוד הצהירה כי היא מתקשה בביצוע מאמץ פיזי כדוגמת עמידה ממושכת והרמת ונשיאת משקל. בסיכומיה עתרה התובעת לעזרת הזולת לעבר בסכום של 15,000 ₪ ובגין העתיד 150,000 ₪.

104. בעדותה העידה התובעת כי היא מתגוררת עם אמה האלמנה, הנושקת לגיל 80, ועם ביתה, שהיא בת 23. אציין כי לא האם ולא הבת העידו בבית המשפט.

105. עוד אציין כי לא הוצגה לפני כל ראיה שהיא התומכת בטענה כלשהי לעזרה. הגם שבת התובעת הייתה נוכחת בדיון ההוכחות לא הוגש תצהיר מטעמה לתמיכה כלשהי בטענות התובעת. גם האם לא הגישה תצהיר מטעמה. בנוסף, התובעת לא הציגה כל אסמכתא המעידה על תשלום כלשהו.

106. בנסיבות העניין נוכח הניתוח שעברה התובעת, הפגיעה ממנה סבלה ותקופות הנכויות הזמניות סבורתני כי התובעת זכאית לקבל פיצוי בגין עזרה צד ג' לעבר. להערכתני נוכח מצב התובעת כיום וקביעת המומחה הרפואי ביחס למצבה בעתיד, ערך הפיצוי בגין עזרה צד ג' בעתיד הוא זניח.

107. בהתחשב באמור, אעמיד את סך הפיצוי, לעבר ולעתיד, על סכום גלובלי של 6,000 ₪.

הוצאות רפואיות בעבר ובעתיד

108. התובעת טענה להוצאות שונות בעקבות התאונה ולכך שתידרש להוצאות נוספות בעתיד. בתצהיר הצהירה כי הקבלות המצורפות הן "קבלות בודדות ששמרתי". בעדותה ציינה כי כל הקבלות שהיו לה בגין הוצאות שהוציאה בעקבות התאונה צורפו לתצהירה.

109. ערך הקבלות שצורפו הוא 676 ₪ ובצירוף הפרשי הצמדה מיום תשלומן עומד הסכום על 685 ₪.

110. באשר לעתיד לא הוכח צורך כלשהו להוצאה רפואית בעתיד שאינה מכוסה בסל הבריאות.

111. בסיכומיה עותרת התובעת לקבל פיצוי בסכום של 8,000 ₪ בגין הוצאות רפואיות לעבר ולעתיד.

112. בהתחשב באמור אני פוסקת לתובעת פיצוי בסכום של 1,000 ₪ בגין הוצאות רפואיות.

הוצאות נסיעה בעבר ובעתיד

113. התובעת לא הציגה אסמכתאות המעידות על הוצאות נסיעה כלשהן בעבר.

114. מעדות התובעת עולה כי לא היה לה, ואין לה גם היום, רישיון נהיגה והיא השתמשה ועודנה משתמשת בתחבורה ציבורית. מעדותה עולה כי תחנת האוטובוס ממנה היא

נוסעת ואליה היא שבה נמצאת במרחק של 200-300 מטרים מביתה. לטענתה, לפני התאונה הייתה הולכת הרבה ברגל ולעתים אף הלכה ברגל לעבודה.

115. עבודת התובעת היום, כך עולה מעדותה, מצויה בראשון לציון. התובעת מתגוררת בחולון. לפי דבריה בעדותה, נוכח המרחק, גם לו לא הייתה נפגעת בתאונה הייתה נוסעת לעבודה באוטובוס.

116. התובעת העידה כי נסיעות נוספות שהיא עושה הם לסידורים שהיא צריכה לעתים ושבעבר לחלק מהם הייתה הולכת ברגל.

117. בהתחשב באמור ובמהות הפגיעה סבורנתי כי התובעת זכאית לפיצוי בסכום של 3,000 ₪ בגין הוצאות נסיעה לעבר ולעתיד.

נזק לא ממוני

118. בהתחשב בנכות הרפואית, אשפוז לצורך הניתוח של יומיים, ולפי תקנות הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בשל נזק שאינו נזק ממוני), תשל"ו-1976, זכאית התובעת לפיצוי בסכום של 17,000 ש"ח.

מצב הנתבע

119. בטרם סיום מוצאת אני לנכון להתייחס לטענות הנתבע באשר למצבו הנפשי. בכתב ההגנה טוען הנתבע כי מצבו הנפשי אינו מאפשר לו להשתכר וקיימת המלצה לאשפוז אותו בבית חולים לחולי נפש. טענות אודות מצבו הנפשי של הנתבע עלו במהלך ניהול ההליך על ידי בא כוחו מפעם לפעם.

120. ביום 17.7.18, בפתח ישיבת הוכחות שהייתה קבועה לאותו מועד, העלה ב"כ הנתבע טענה כי הוא נמצא באי כשירות דיונית מחמת מצבו הנפשי. טענה זו נדחתה על ידי. באותה החלטה קבעתי כי אעשה כל שביכולתי להקל עליו בעת מתן עדות בתיק זה. הנתבע, יש לומר, הגיש תצהיר עדות ראשית בתיק.

121. במועד ההוכחות, בחנתי אל מול הנתבע האם הוא יכול להעיד בסמוך לדוכן העדים. הנתבע ציין כי אין לו קשוי להעיד בסמוך לדוכן העדים ועדותו נגבתה כך. הנתבע, יש לציין, הביע דבריו בצורה סדורה, בהירה, מאורגנת ולא התרשמתי כי היה לו קושי כלשהו במתן העדות ובמענה לשאלות שנשאל.

סיכום

122. להלן שיעורי הפיצוי הנקובים בפסק הדין :

10,000 ₪	-	הפסדי שכר לעבר
40,000 ₪	-	הפסדי השתכרות לעתיד
6,250 ₪	-	הפסדי זכויות פנסיוניות
6,000 ₪	-	עזרת הזולת בעבר ובעתיד
1,000 ₪	-	הוצאות רפואיות בעבר ובעתיד
3,000 ₪	-	הוצאות נסיעה בעבר ובעתיד
17,000 ₪	-	נוק לא ממוני
83,250 ₪		סך הכל

סוף דבר

123. הנתבעים, ביחד ולחוד, ישלמו לתובעת סכום של 83,250 ₪ בתוספת שכר טרחה בשיעור של 13% בתוספת מע"מ ואגרת משפט.

אציין כי לא מצאתי לנכון בנסיבות העניין לחייב את קרנית בהוצאות לדוגמה לטובת התובעת, כפי שהתבקש על ידה, משלא מצאתי כל דופי בהתנהלות קרנית הן בעמידה על טענותיה והן באופן ניהול ההליך על ידה.

124. הסכומים ישולמו לתובעת בתוך 30 ימים ממועד המצאת פסק הדין לנתבעים.

125. צד ג' 1 ישיב לנתבעת 2 את הסכום שתשלם הנתבעת 2 לתובעת, במלואו, בתוך 60 ימים ממועד תשלומה לתובעת, כנגד הצגת אסמכתא המעידה על ביצוע התשלום.

126. ההודעה לצדדי שלישיים כנגד צד ג' 2 נדחית.

127. בנסיבות העניין, אינני מוצאת לעשות צו להוצאות בגין ההודעה לצדדי ג'.

ניתן היום, ל' אדר א' תשע"ט, 07 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.

אפרת אור אליאס 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)